WEEKBLAD

PEP

Nr. 15 15 april 1967
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.

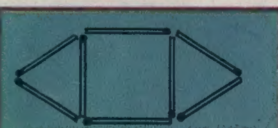
VOLGENDE WEEK AJAX

Op een slof en een oude schoen wordt Ajax voetbalkampioen. Wie aan deze geheide Amsterdamse waarheid nog mocht twijfelen, is of een verstokte Feyenoordfan of stekeblind. Een team met louter sterren, een team met steengoede reservespelers en de uiterst kundige trainer Michels móét wel de begeerde Nederlandse titel in de wacht slepen! Wondermidvoor en topscorer Johan Cruyff is op z'n eentje al een kampioenschap waard! En grillige Keizer, zwoeger Muller, snelle Sjakie Swart, waar horen ze anders thuis dan in een kampioensformatie? Na de 'Oude Glorie' van Feyenoord is volgende week ons beste voetbalteam sinds jaren aan de beurt om in PEP bekeken en beschreven te worden: unieke foto's van puike sportjongens, die de faam van het Nederlandse voetbal tot ver over onze landsgrenzen hebben bevestigd. Kijk uit naar de volgende PEP. Ajax staat er (met vier pagina's) gekleurd op, dat wel!

PLUKKEN MAAR!

Aan een appelboom zitten vijftig takken, die ieder weer zeven twijgjes hebben. Aan ieder twijgje hangen drie vruchten. Als je nu nog weet dat 137 vruchten niet rijp zijn en 29 rot, hoeveel peren kun je dan plukken?

ACHT LUCIFERS

Door twee lucifers te verplaatsen kunnen negen driehoeken en één vierkant worden gevormd.

NOGAL WIEDES

LUCIFERPROBLEEM

Deze figuur bevat in totaal zeven driehoeken. Verplaats nu vier lucifers zodanig dat je acht driehoeken krijgt.

OPpeppers

De leider van een cabaret in Londen was zó woedend over de kritieken in de pers, dat hij een week lang gratis voorstellingen gaf om het publiek een eigen oordeel te laten vormen...

Er worden in Amerika per jaar zo'n slordige 16.000.000.000 aspirinetabletten geslikt...

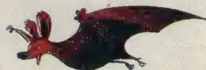
Een treinconducteur deelde de reizigers van wie hij de kaartjes knipte, mee dat zij allemaal in de verkeerde trein zaten. De reizigers raadpleegden hun spoorboekje en constateerden dat niet zij, maar de conducteur in de verkeerde trein gestapt was...

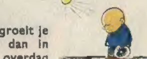
Toen twee dieven uit Clearmont anderhalve kilometer hadden gesjouwd met de gestolen brandkast van een oliemaatschappij, merkten ze dat hij niet op slot was. Ze vonden er alleen een muntstukje in, dat ze woedend weggooiden. (Ze wisten niet dat de munt, uit 1799, tweeduizend gulden waard was!)

Het bankbiljet met de minste (werkelijke) waarde is uitgegeven in Hongkong. Het gewichtig uitziende stukje papier was niet meer dan een cent waard.

De enige vliegende zoogdieren zijn de vleermuizen. De grootste vleermuis leeft in Indonesië en heeft een spanwijdte van 1,53 m. Volgens ons leeft de grootste vliegende vleermuis in Gotham-city!! (We hebben de spanwijdte van deze reuzenvleermuis nooit nagemeten.)

In de zomer groeit je haar sneller dan in de winter; overdag groeit het sneller dan 's nachts.

De dierenwereld van Artis verorbert per jaar zo'n $3\frac{1}{2}$ miljoen kilo voedsel, waarvan het grootste deel bestaat uit hooi (200.000 kg) voor de planteneters, die bovendien nog zo'n 130.000 kilo mengvoer soldaat maken. De roofdieren verslinden 80.000 kg vlees (160 koeien!). Andere hoeveelheden: 65.000 kg wortelen, 60.000 kg bieten, 24.000 kg andere groenten, 30.000 kg brood, 45.000 kg vis, 30.000 eieren, 19.000 sinaasappelen, 130.000 appelen, 6.800 liter melk, 11.000 kg garnalen, 320 potten honing en 30.000 kinderbeschuiten!

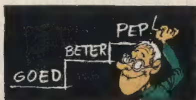
DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

BATMAN

Wij verwijzen alle rooie rondjes en zwarte vierkantjes en wat dies meer zij naar het gekleurde planimetrieboek voor de onderbouw, uitgegeven bij drukkerij „De Luie Wesp" te Rotterdam voor het luttele bedrag van f 1,32. Tevens willen wij u er even attent op maken dat Batman de PEP nu wel lang genoeg verpest heeft. Dit schrijft de enige echte club (politieverordening 6 sub 3777b),

het Turquoise Ortogonale Parallellopipidum, Walenburgerweg 56a, Rotterdam-4

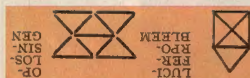
BEST

Ik vind dat ze nu maar eens moeten ophouden met dat gezeur over het feit dat PEP het beste blad is! Ik weet absoluut zeker dat ze dat schrijven om in PEP te komen! PEP is hartstikke goed, maar ik kan niet zeggen dat PEP het BESTE blad is! Gelooft ú nou echt dat die lui menen wat ze zeggen? Ik geloof er niets van!

G. Stavast, Eindhoven

ORIGINEEL

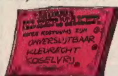
Ik voel me helaas verplicht de Batmanaanbidder uit PEP 1 voor gek te verklaren. Aangezien Batman als film al niet om aan te zien is, zal het als strip ook wel

OPLOSSING PLUKKEN MAAR
Aan appelbomen groeien geen peren.

ontzettend zijn. Verder wordt PEP steeds beter, vooral door de brievenrubriek, die heel origineel is omdat er zo heerlijk kritiek in geleverd wordt. Origineel is ook de koe, die ik nog een lang leven met vele nakomelingen wens. **Bas Eblé, Haarlem**

PARTIJ

Beste PEPlezers in Nederland en vooral in de buurt van Rotterdam, willen jullie lid worden van P.V.J.? De P.V.J. is de partij voor jongeren. Wij proberen de belangen van alle jongeren in Nederland te behartigen. We zijn van mening dat er meer voetbalvelden moeten komen en meer openbare pleinen om te spelen en in de bibliotheken moeten ook PEPs te krijgen zijn en er moet nog veel meer gebeuren. Als er in jouw stad of dorp iets niet deugt voor de jongeren, stuur de klacht dan met minstens dertig handtekeningen naar

M. de Mooy (P.V.J.), Sliedrechtsestraat 166, Rotterdam-23

LUCKY LUKE

De Daltons beginnen vervelend te worden omdat Lucky Luke ze steeds maar weer moet opsporen en Lucky Luke heeft toch wel wat beters te doen! Luke moet ook eens naar de kapper gaan en niet steeds sigaretten rollen maar ook eens een keer een pakje kopen en hij moet naar de kleermaker om zich een nieuw kostuum aan te laten meten.

Ans de Geus, Puttershoek

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. **Girobetaling**: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Attentie**: zonder schriftelijke toestemming van de uitgeefster is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

FLIPPIE FLINK

EEN AVONTUUR VAN ROODBAARD

TEKST: J. M. CHARLIER — TEKENINGEN: V. HUBINON

Erik is als galeislaaf op het schip De Oceaan terechtgekomen, dat opdracht heeft de gevaarlijke zeerover Omar-el-Hadj te overvallen. In Marseille meert het schip aan de kade om daar nieuwe slaven aan boord te nemen. . .

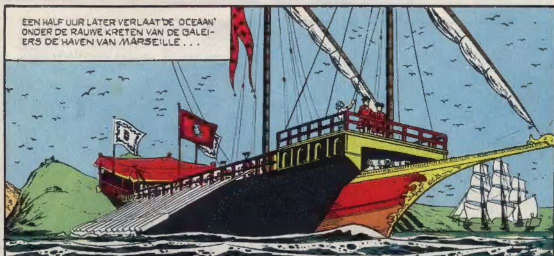

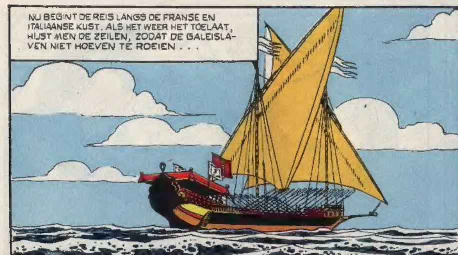
MUITERIJ OP DE OCEAAN

WORDT VERVOLGD

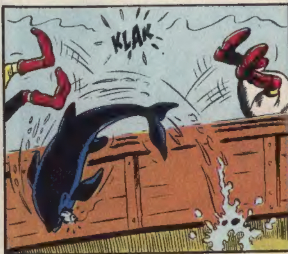

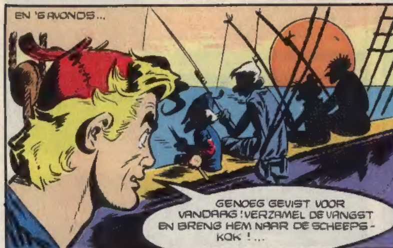
de gevangen Prinses

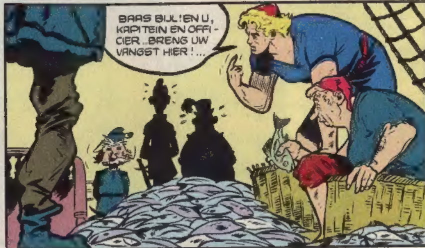

een nieuw verhaal van

ROBBER EN BAAS BIJL

tekeningen: UDERZO - tekst: J.M.CHARLIER

Aan boord van de galei, die Robber naar de prinses toe moet brengen, blijkt geen voedsel aanwezig te zijn. Daarom...

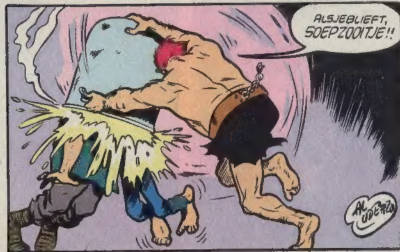

WORDT VERVOLGD

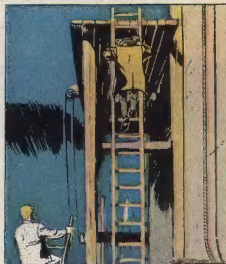

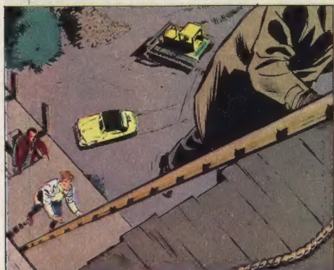
RIK RINGERS IN DUEL met

door TIBET en A.P. DUCHATEAU

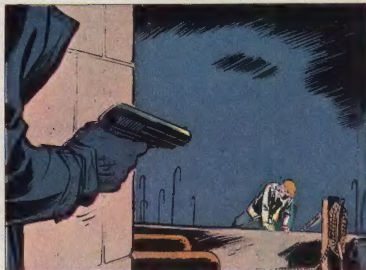

een detective

De speurdersrivalen Ringers en Turner komen tot een noodgedwongen samenwerking . . .

WORDT VERVOLGD

Nog nooit in zijn carrière heeft Ferre Grignard zo makkelijk en zo snel zijn honorarium voor een optreden verdiend als enige tijd terug bij de Franse tv. Het begon weliswaar een beetje vervelend voor Ferre en zijn ploeggenoten. Zij moesten, voor zij de studio binnengingen, hun schoenen uittrekken omdat hun leren zolen de studiovloeren zouden kunnen beschadigen. Toen zij na veel gemopper eindelijk gereed waren voor de opname... gingen de technici staken. Maar zij kregen wél hun honorarium met de verzekering dat ze over enige weken weer verwacht worden. Maar indien mogelijk op schoenen met rubberzolen...

Dit jaar is er een langspeelplaat uitgekomen van een meisje dat voordien nog geen enkel plaatje had uitgegeven. Deze bijzonderheid betrof Elly Nieman, het twintigjarige zangeresje dat met „Valentijntje" al heel wat bekendheid heeft verworven. Elly heeft nooit leren gitaarspelen, maar om haar zanglessen bij Bep Ogterop te kunnen betalen, ging ze borden wassen. Op een talentenjacht in Eindhoven eindigde ze op de eerste plaats. Veel liedjes heeft Elly zelf geschreven, zoals: Valentijntje — Boven alle dingen — Regenboog. Ze vertaalde o.a. Il est des choses, dat als Droom op haar LP verscheen.

GEHOORD VAN JAN BLAASER:

Twee jongetjes. Vraagt de één: Wat eet jij? — Ik eet appelpitten. — Appelpitten? — Ja, daarvan krijg je een beter inzicht op de wereld. — Geef mij er eens een paar. — Kost je vier voor een gulden. — Tweede jongetje betaalt een gulden, krijgt vier appelpitten en eet ze op. Na enige tijd vraagt jongetje nummer één: Voel je al wat? — Neen, niets. — Stilte... Jongetje nummer twee: Bah. Als ik voor mijn gulden gewone appels had gekocht, zou ik meer pitten hebben gehad. — Jongetje nummer één: Ha, het werkt. Zie je wel, dat je nu al beter inzicht krijgt!!

Hier dan eindelijk een foto van Cuby and the Blizzards in de nieuwe samenstelling. Slaggitarist Hans Kints, met Eelco Jelling 2½ jaar geleden de oprichter van de groep, zit nu in militaire dienst. Herman Brood (uiterst rechts) speelt nu voor hem verder. De groep bestaat verder uit Willy Middel, Hans Waterman en Harry Muskee. Cuby and the Blizzards houden er twee principes op na: a. hard werken en b. niet meedoen aan talentenjachten en/of concoursen. Het resultaat is dat deze uit Assen afkomstige Rhythm & Bluesgroep momenteel een van Neerlands topgroepen is. Zelfs in Engeland zijn de deuren voor Cuby and the Blizzards opengegaan. Binnenkort wordt er van hen namelijk een single uitgebracht. Een Nederlandse plaat op de Engelse markt is op zich al een topprestatie!

Veel PEP-lezers stellen vragen over sterren, en voor deze keer willen we er wel een paar beantwoorden. Naar aanleiding van een foto in PEP vroeg Kees van Wieren uit Zwolle ons waar Dave Dee, Dozy, Beaky, Mick & Tich wonen. We hebben vernomen dat ze in Southampton een villa hebben gekocht. Een bijzonderheidje: de jongens kregen van verrukte fans ieder een zelfgebreide trui. „Is 't waar dat Manfred Mann een onderscheiding heeft gekregen?" vroeg Rudy Scheepstra uit Hillegom ons. Manfred heeft geen medaille gekregen, maar hij verdiende er eigenlijk wel een. Tijdens een vaart over de Caribische Zee viel het vijfjarige dochtertje van z'n manager in zee. Manfred sprong zonder zich te bedenken in 't water en redde het kind van de verdrinkingsdood!

TELEgrammen

Wordt 1967 het jaar van de Nederlandse LP's? Eindelijk! *** Via zijn vakantie in Egypte wil Chris Farlowe zich uitleven in zijn vroegere hobby: archeologie *** In Amerikaanse bladen verschijnen advertenties van beatvakanties in Europa *** Onze man in Londen meldt dat Donovan vaak met een aap wordt gezien *** Ook Turkije wordt overstroomd met Engelse muziek. The Four Pennies staan daar aan de top *** Fijn dat het weer lente is *** Ga onmiddellijk naar de kapper, zei vader Jones toen Monkeezoon Davy na een maandenlange tournee eindelijk thuiskwam ***

Conny van den Bos is een typerend voorbeeld van een zangeres die na vele moeilijke jaren er eindelijk in slaagt de echte top te bereiken. Het bewijs is de onlangs verschenen LP waarop zij twaalf Nederlandse liedjes zingt. Als Conny had gewild, had zij al veel eerder succes kunnen hebben in Frankrijk en Duitsland bijvoorbeeld. Deze landen lenen zich uitstekend voor haar genre. „Ik heb echter bewust het Nederlandse publiek gekozen waarvoor ik mijn examen wilde afleggen. Dit publiek is kritischer. Wie hiervoor slaagt, hoeft voor de toekomst niet bang te zijn", aldus Conny. Dat dit publiek dan eindelijk is gezwicht, pleit voor Conny's doorzettingsvermogen en talent.

Volgens onze jongste telling brachten al vier platenmaatschappijen een „Batman"-plaat op de markt. Alle vier beweren ze de beste opname te hebben; welke de allerbeste is, moeten jullie maar uitmaken. Je kunt de „Batman-sound" horen van Lion's Sound '67 (Philips), de Maskers (Artone), New Hefti (RCA) en het orkest Nelson Riddle (Barclay). De opname van de Maskers kunnen jullie voor de Kro-televisie horen. Voor de Amerikaanse TV is het 't orkest van Nelson Riddle.

Wisten jullie dat de Australische topgroep The Easybeats wekelijks contact hebben met hun fans in Sydney? Tijdens hun recente bezoek aan Nederland vertelde Harry Vanda: „Elke week komt onze fanclub in Sydney in een grote zaal bijeen. Eén van hen belt ons op, stelt vragen en wij geven antwoorden, alles via de telefoon. Een versterker zorgt ervoor dat de anderen in de zaal ons gesprek duidelijk kunnen volgen. Waar wij ook in de wereld zijn, getelefoneerd wordt er." En de rekening? „De fans betalen de kosten gezamenlijk. Gemiddeld komen tweeduizend mensen bij elkaar, zodat we een lang gesprek voeren..."

... mag „Green green grass of home" dan een melige, zoete plaat vinden, Hugo de Jong uit Amsterdam, hij heeft Tom Jones toch maar een fortuin opgebracht! Tom schafte zich een nieuw „Home" aan in Sunbury on Thames. Dit landhuis telt twaalf kamers plus een garage voor z'n Rolls-Royce. In 't „green green grass" van z'n tuin heeft hij een privé zwembad laten aanleggen! Dit alles kostte zo'n £ 275.000!! Zou je ook niet eens zo'n melig, zoet plaatje willen maken, Hugo? Het laatste antwoord is voor iemand met een onleesbare naam uit Oss. „Is die ene Mama van de Papa's en de Mama's echt Mama?" In april hoopt ze dat te worden!

DE ATLEET VAN HET JAAR:

JIMMY RYUN

Berkely, 19 juli 1966: een ranke atlee[t] dankt ontroerd voor he[t] applaus waarmee 15.000 enthousiast[e] toeschouwers hem belonen voor zij[n] kersverse wereldrecord op de mijl (3.51.3). Het dolle vreugdegeschreeuw van de massa klinkt de bejubelde held echter als 'n zwak gedruis in de oren. Jim Ryun, de Amerikaanse atleet van het jaar, lijdt sinds zijn jeugd aan een ernstige gehoorstoornis. Zijn kwaal belette zijn opmars naar de top evenwel niet! 'Myler' Ryun staat iedere morgen om vijf uur op en loopt dan trouw 16 kilometer door het verlaten landschap van Wichita. 's Avonds dwaalt hij nog eens 21 km over de ruwe weggetjes van zijn geboortestreek. In die afzondering voelt de frêle Jim (1,86 meter en slechts 68 kilogram) zich thuis.

Hij schuwt het contact met mensen, haat de angst van kennismakingen en visites en mijdt bioscoop en schouwburg. Hij heeft slechts één vriend wie hij al zijn hartsgeheimen toevertrouwt: Bob Timmons, de befaamde Amerikaanse atletiekcoach die hem ontdekte en groot maakte. Om het hoogste niveau in zijn sport te kunnen bereiken schreef de zwijgzame en stugge Jim in voor een studie aan de universiteit van Kansas, hoewel zijn ouders nauwelijks bij machte waren de leerplannen van hun begaafde zoon financieel te steunen. Om zijn studie toch te kunnen bekostigen maakte Jim zich in zijn vakanties verdienstelijk als dagbladfotograaf. Die tijd van geldzorgen is nu echter voorbij. Amerika stilt alle mogelijke wensen van wonderatleet Jim Ryun, die straks op de Olympische Spelen in Mexico de vriendendienst van zijn land met een gouden medaille hoopt terug te betalen.

Ton en Tineke

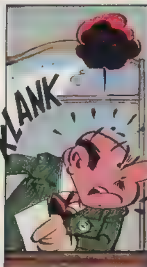

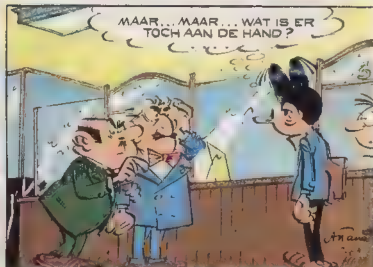

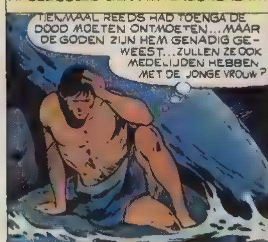

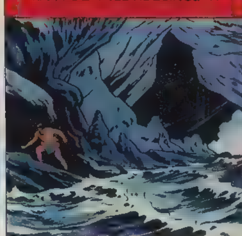

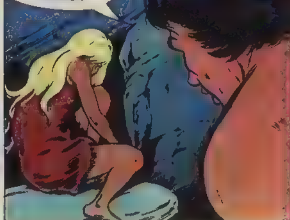

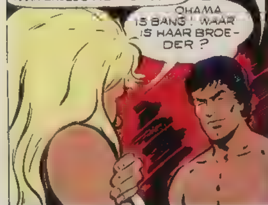

TOENGA en de SPELONK

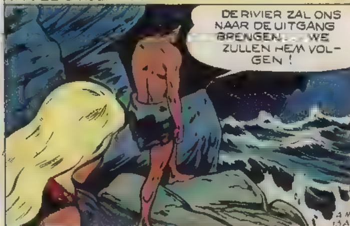

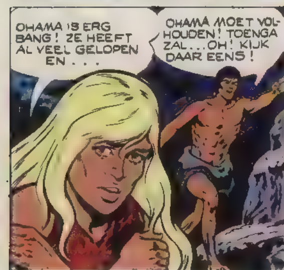

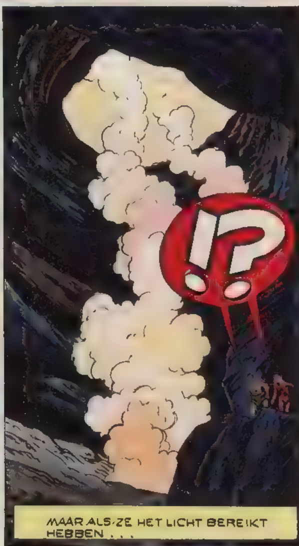

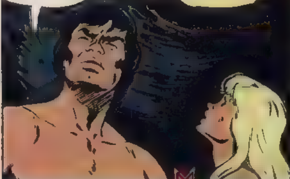

VAN DE DOOD

door E. AIDANS

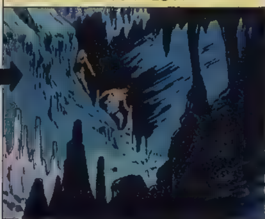
Toenga is met het onbekende meisje dat hij uit handen van de woeste Nohaks probeerde te redden, in een spelonk gestort.

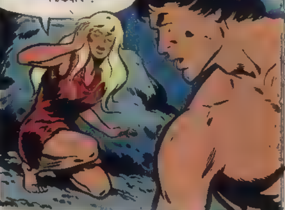

WORDT VERVOLGD

AFSCHEID VAN DRIE RUIMTEVAARDERS

Iedereen wist dat het eenmaal zou kunnen gebeuren. Dat ruimtevaarders hun werk met de dood zouden bekopen. Toch kwam de dood van Gus Grissom, Ed White en Roger Chaffee voor de gehele wereld als een grote schok. . . Toen het ongeluk gebeurde, was er immers geen sprake van een werkelijke ruimtevlucht, maar alleen maar van een ogenschijnlijk simpele repetitie op de begane grond. Niets meer en niets minder. Opgesloten in hun Apolloruimteschip op de neus van een ruim zestig meter lange Saturnus-I-raket stikten drie kundige astronauten in de rook, toen een alles vernietigende vlam door hun cabine raasde.

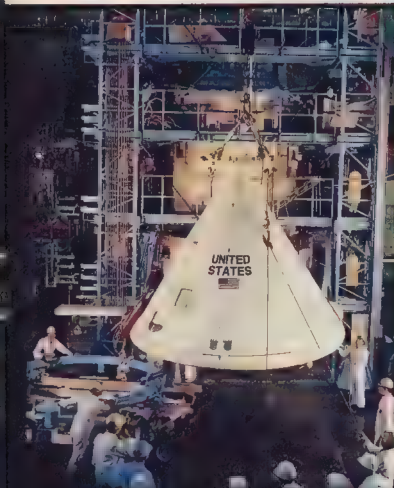

De astronauten Grissom (voorgrond), White (midden) en Chaffee (achteraan) tijdens een welverdiende rust na een gesimuleerde ruimtevlucht in een zgn. 'linktrainer', enkele weken voor het ongeluk op Cape Kennedy dat hun het leven kostte.

Witgejaste technici begeleiden de astronauten Grissom, White en Chaffee naar een model van de Apollocabine in een zgn. 'drukkamer', waar de omstandigheden van de ruimte met grote nauwkeurigheid kunnen worden nagebootst, op de toestand van gewichtloosheid na.

In 1966 werd tweemaal een onbemand Apolloruimteschip met een (verbeterde) Saturnus-I-raket gelanceerd. Beide proeven slaagden voortreffelijk, maar de voorbereidingen voor de eerste bemande ruimtevlucht — waarvan de lancering precies hetzelfde beeld had moeten opleveren — liepen uit op een drama. . .

De driepersoons-Apollo-1, gefotografeerd kort voordat hij door brand werd verwoest. Hij staat hier op het punt om te worden opgetakeld en op de Saturnusraket te worden bevestigd.

Sjoerd van der Werf beschrijft op deze pagina's heel in het kort wat er die 27ste januari precies gebeurde.

Het was precies één uur in de middag toen Grissom, White en Chaffee, gekleed in hun zilverachtig glanzende nylon-ruimtepakken, dik zestig meter boven Cape Kennedy's begane grond, hun plaatsen innamen in de ruime driepersoons-Apollocabine, waarin ze drie weken later aan een vlucht van ongeveer veertien dagen zouden beginnen. Gezagvoerder Grissom helemaal links, communicatie-expert Chaffee rechts en navigator White tussen hen in. Om hen heen een bijna beangstigende massa knopjes, hendels, meters, lampjes en schakelaars en op de vloer een wirwar van slangen en rode, gele en groene kabels.

Om tien voor drie gaf Grissom met een handbeweging het teken dat het grote ontsnappingsluik kon worden gesloten. Even later begon de Apollo zich te vullen met een atmosfeer van zuivere zuurstof. Tegen het eind van de middag zou de proef worden afgesloten met een zogenaamde „ontsnappingsoefening". De astronauten zouden het luik van de cabine verwijderen en proberen zich zo snel mogelijk uit de voeten te maken. Een nagebootste noodsituatie. . .

Tien minuten voor de zogenaamde lancering werd het aftellen onderbroken. Er waren allerlei storende bijgeluiden in het radiocontact tussen cabine en controlecentrum. Grissom merkte een beetje kribbig op: „Als jullie ons nu al niet kunnen horen, hoe moet het dan straks wel worden als we een vlucht naar de maan maken?"

Even later gebeurde het.

„De cabine staat in brand!" schreeuwde Roger Chaffee, de benjamin van het trio.

Het drama duurde nauwelijks vijftien seconden. Een technicus van North American Aviation (waar de Apollo was gebouwd) zag een wolk van rook uit de cabine komen toen de vuurzee zich een weg door de metalen constructie had gevreten. Hij zei: „Ik wilde ervandoor gaan, maar ik kon eenvoudig niet. . ." Een van zijn collega's zei: „Het was alsof ik thuiskwam en moest toezien hoe mijn eigen huis in vlammen opging. . ."

Grissom, White en Chaffee hadden geen schijn van kans tegen de vuurzee die door hun cabine raasde. Ze probeerden nog het ontsnappingsluik te openen, maar de tijd was te kort.

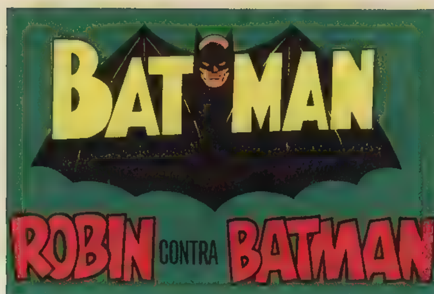
Twee uur lang wisten de mensen van de 'cape' het drama voor de buitenwereld verborgen te houden, maar toen sommige technici hun gezin opbelden met de korte boodschap dat ze die avond pas laat zouden thuiskomen — het ongeluk gebeurde kort na half zeven — begonnen buiten de basis de eerste geruchten al de ronde te doen: „Er is iets ernstigs gebeurd op de cape."

Om half negen werd het schokkende bericht van de dood van Grissom, White en Chaffee wereldkundig gemaakt.

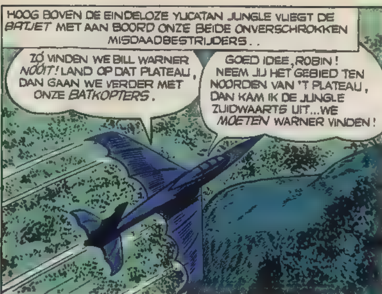
Die hele nacht bleven de schijnwerpers branden rondom lanceerplatform 34, waar — op de neus van een Saturnusraket — drie dappere jonge mannen in het harnas waren gestorven, aan de vooravond van de ruimtevlucht waarop ze zich zo intens hadden verheugd.

Walter Schirra, Donn Eisele en Walter Cunningham hebben nu de plaatsen van hun omgekomen collega's ingenomen. Hun vlucht zal echter pas worden uitgevoerd als de oorzaak van het drama van die 27ste januari is gevonden en er maatregelen zijn getroffen die een herhaling vrijwel uitsluiten. Voor die tijd zullen de Amerikanen — niet alleen met de Saturnus I, maar ook met de 110 meter lange maanraket Saturnus V — uitsluitend onbemande ruimteschepen lanceren. Bij alle onzekerheid staat één ding echter vast: het maanprogramma gaat door.

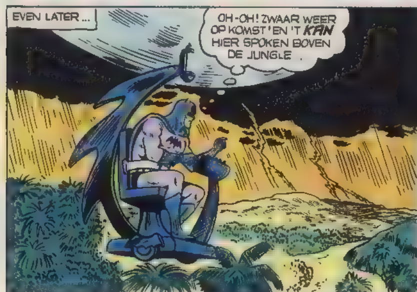
Virgil Grissom zei enkele maanden voor zijn dood: „Wij willen dat de mensen het aanvaarden als wij sterven. Wij werken nu eenmaal in een riskant bedrijf. . . Wij hopen dat het programma er niet door zal worden vertraagd als ons iets overkomt. De verovering van de ruimte is het risico van ons leven waard. . ."

BATMAN
ROBIN CONTRA BATMAN

HOOG BOVEN DE EINDELOZE YUCATAN JUNGLE VLIEGT DE BATJET MET AAN BOORD ONZE BEIDE ONVERSCHROKKEN MISDAADBESTRIJDERS . .
ZÓ VINDEN WE BILL WARNER NOOIT! LAND OP DAT PLATEAU, DAN GAAN WE VERDER MET ONZE BATKOPTERS.
GOED IDEE, ROBIN! NEEM JIJ HET GEBIED TEN NOORDEN VAN 'T PLATEAU, DAN KAM IK DE JUNGLE ZUIDWAARTS UIT...WE MOETEN WARNER VINDEN!

EVEN LATER ...
OH-OH! ZWAAR WEER OP KOMST! EN 'T KAN HIER SPOKEN BOVEN DE JUNGLE.

EEN PAAR SECONDEN LATER BARST HET ONWEER IN ALLE HEVIGHEID BOVEN BATMAN LOS ...
SAPRISTI! DAAR GAAT M'N BAT-KOPTER ...IK HOOP DAT ROBIN 'T REDT ..HIJ BEANTWOORDT MIJN RADIOSIGNALEN NIET...NOU MOET IK HEM ÓÓK NOG ZOEKEN ...
KRAAAK!

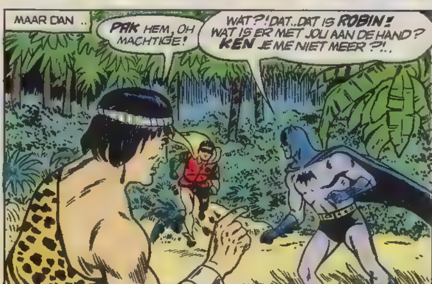
URENLANG WORSTELT BATMAN ZICH DOOR DE DONKERE JUNGLE ...
RANJA MET EEN RIETJE! ROBINS BAT-KOPTER! HELEMAAL IN DE VERNIELING! EN WAAR IS ROBIN? ALS HIJ MAAR NIET GEWOND IS.

MAAR PLOTSELING
GRIJP DIE VREEMDELING!! HIJ HEEFT DE EMERALDEN GESTOLEN UIT DE OGEN VAN HET HEILIGE BEELD!
OH-OH! GRUTJES! HET ZIET ER NIET NAAR UIT DAT IK HEN VAN MIJN ONSCHULD ZAL KUNNEN OVERTUIGEN!...

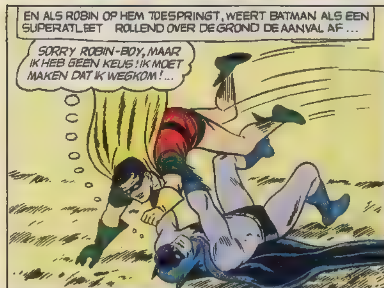
...TROUWENS .. DAAR ZOU IK NIET EENS DE TIJD VOOR HEBBEN! BOVENDIEN MOET IK ROBIN VINDEN! ...

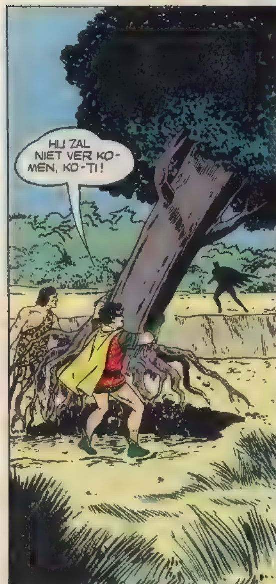
MAAR DAN ..
PAK HEM, OH MACHTIGE!
WAT?! DAT..DAT IS ROBIN! WAT IS ER MET JOU AAN DE HAND? KEN JE ME NIET MEER?!..

ROBIN! IK BEN 'T!..
HET ZAL JE BEROUWEN! VREEMDELING DIE EMERALDEN STEELT !....

WAT HAMER! ER IS IETS MERKWAARDIGS GEBEURD...ROBIN IS OERSTERK GEWORDEN EN HIJ HERKENT ME HELEMAAL NIET ...

EN ALS ROBIN OP HEM TOESPRINGT, WEERT BATMAN ALS EEN SUPERATLEET ROLLEND OVER DE GROND DE AANVAL AF ...
SORRY ROBIN-BOY, MAAR IK HEB GEEN KEUS! IK MOET MAKEN DAT IK WEGKOM!...

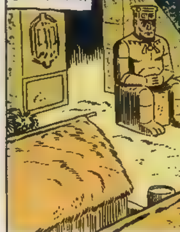

MET EEN MACHTIGE SPRONG BEREIKT BATMAN DE ANDERE KANT VAN DE KLOOF ..
DE VREEMDELING VLUCHT! HEM ACHTERNA, MACHTIGE!

HIJ ZAL NIET VER KOMEN, KO-TI!

ROBIN TREKT GEWOON EEN BOOM UIT DE GROND ...GROTE GRIEBELS ... NU ZIJN ZIJ OOK ZO AAN DEZE KANT VAN DE KLOOF!..

MAAR DAN GRIJPT BATMAN EEN ROOKBOM UIT ZIJN BATGORDEL EN ...
NU KUNNEN WIJ NIET ZIEN WELKE KANT HIJ OP VLUCHT...MAAR WE KRIJGEN 'M NOG WEL!! LATEN WE TERUG GAAN ...ER IS BELANGRIJKER WERK TE DOEN !...

ONDERTUSSEN ...
IK MOET ER ACHTER ZIEN TE KOMEN WAT ER MET ROBIN GEBEURD IS ! IK ZAL PROBEREN DE NEDERZETTING VAN DIE STAM OP TE ZOEKEN ...

ENIGE TIJD LATER IS BATMAN ERIN GESLAAGD DE INDIAANSE STAD OP TE SPOREN ...
MANNEN ..DE MACHTIGE VERZOEKT JULLIE TE HELPEN BIJ DE BOUW VAN EEN NIEUWE TEMPEL.DE STENEN HIERVOOR MOETEN UIT DE BERGEN GEHAALD WORDEN ...

HMM...OP EEN OF ANDERE MANIER ZIT ROBIN GOED BIJ DIE VENT ONDER DE PLAK ...

LUISTER NIET NAAR KO-TI ! DE MACHTIGE IS NET ZO MIN EEN GODHEID ALS DE VREEMDELING DIE KO-TI BATMAN NOEMT..DE MAN DIE HIJ ERVAN BESCHULDIGT DE EMERALDEN GESTOLEN TE HEBBEN UIT HET HEILIGE BEELD..

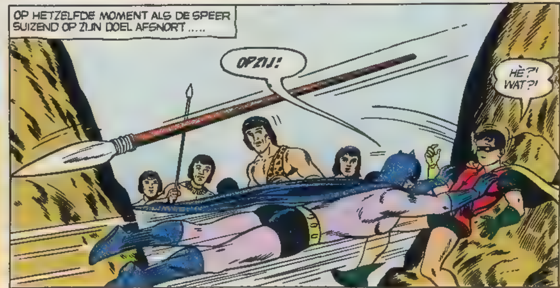

ALS HIJ EEN GOD WAS, ZOU HIJ DAN NIET DE DIEF GEMAKKELIJK KUNNEN VANGEN ? NEE.. LUISTER NIET NAAR KO-TI !...WAAROM HEBBEN WIJ EEN NIEUWE TEMPEL NODIG ZOLANG DE OUDE ER NOG STAAT ?..

KIJK DAN...DE MACHTIGE HEEFT ONZE TEMPEL VERWOEST ! ...

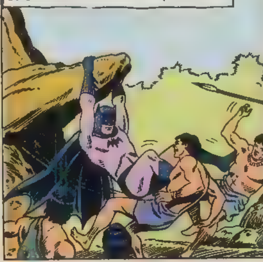

KIJK ! VELE MANNEN VERLOOCHENEN HET OPPERHOOFD EN VOLGEN DE MACHTIGE !
DE STOMMELINGEN! HET OPPERHOOFD HEEFT VOORZORGSMAATREGELEN GENOMEN ...ER STAAT EEN KRIJGER KLAAR OM KO-TI EN DE MACHTIGE TE DODEN ALS ZIJ IN DE BERGEN ZIJN

ALS DE MACHTIGE STERFT IS HET METEEN DUIDELIJK DAT HIJ GEEN GOD IS ! EN DIE VREEMDELING VAN EEN ANDERE STAD , KO-TI , ZAL HET OPPERHOOFD EN DE OUDERLINGEN NIET LANGER UITDAGEN ! ..
OH-OH ! IK MOET ROBIN WAARSCHUWEN ! ...

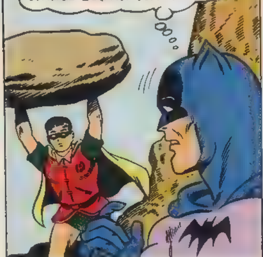

JUIST OP HET MOMENT ALS ROBIN BOVEN OP DE BERG AANKOMT, HEEFT BATMAN DE PAS VAN EEN ANDERE KANT BEREIKT...
DAAR KOMEN ZE ! ..MAAR DIE INDIAAN MIKT OP ROBIN !

OP HETZELFDE MOMENT ALS DE SPEER SUIZEND OP ZIJN DOEL AFSNORT .....
OPZIJ!
HÈ ?! WAT ?!

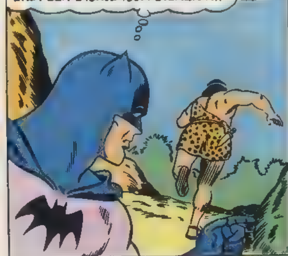

WEER DE VREEMDELING! HIJ HEEFT DE MACHTIGE BELET ZELF DE SPEER TE ONTWIJKEN. VLUG!!..GRIJP HEM!!!..

BATMAN WEERT ZICH FURIEUS TEGEN DE GEWELDIGE OVERMACHT, MAAR .....

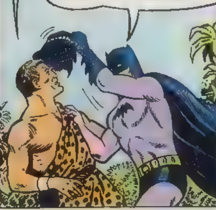

IK HEB GEEN SCHIJN VAN KANS!

EN NOU DOET ROBIN ER NOG EEN SCHEPJE BOVENOP OOK!...

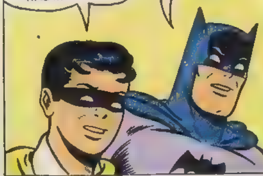

MAAR TOT ZIJN GROTE VERBAZING ZIET BATMAN...
STOP! BATMAN IS GEEN VIJAND!..HIJ IS MIJN VRIEND!...KO-TI HEEFT MIJ MISLEID!..
GROTE GRIEBELS! ROBIN IS WEER HELEMAAL DE OUDE! HIJ HEEFT ZEKER DOOR DIE SCHOK DAARNET Z'N GEHEUGEN WEER TERUGGEKREGEN! EN NU HELPT HIJ MIJ!...

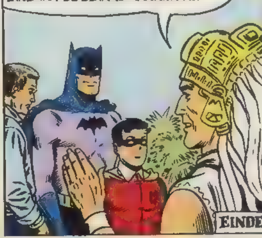

HMM..KO-TI NEEMT DE BENEN. DAAR ZAL IK EVEN EEN STOKJE VOOR STEKEN!...

EN MET EEN REUSACHTIGE PANTERSPRONG...
WACHT EVEN JIJ! ZÓ MAKKELIJK KOM JE NIET VAN ONS AF...BILL WARNER!

HOE WIST JE DAT?
IK HOORDE DAT HET OPPERHOOFD VAN DE STAM, VAN JOU WIST DAT MIJN NAAM BATMAN WAS EN DE ENIGE DIE DAT KON WETEN HIER IN DE JUNGLE, WAS JIJ...BILL WARNER!

LATER, TERUG IN DE NEDERZETTING...
...EN NADAT IK DOOR DE BLIKSEM GETROFFEN NEERSTORTTE, ONTMOETTE IK DEZE MAN, DIE GEBRUIK MAAKTE VAN MIJN GEHEUGENVERLIES EN ME LIET GELOVEN DAT BATMAN DE EMERALDEN GESTOLEN HAD...

MIJN OERKRACHT WERD OOK VEROORZAAKT DOOR DE BLIKSEM EN WARNER KON ZO DES TE GEMAKKELIJKER UW MANNEN LATEN GELOVEN DAT IK EEN OF ANDERE GODHEID WAS...
VERDER GEBRUIKTE HIJ ROBIN OM UW TEMPEL TE VERNIELEN EN ZO HET GOUD TE STELEN DAT ERIN VERBORGEN LAG!...

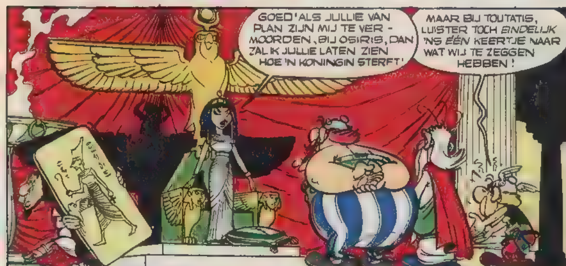

GELUKKIG IS ALLES GOED AFGELOPEN! NAMENS MIJN STAM DANK IK U VOOR UW HULP...EN EEN GOEDE REIS NAAR HET LAND VAN DE BLANKE MANNEN!...
EINDE

door R. GOSCINNY en A. UDERZO

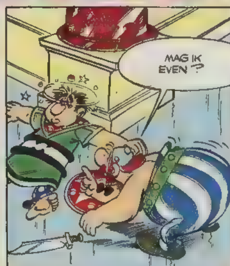
Asterix

Cleopatra heeft een vergiftigde taart ontvangen. Ten onrechte hiervoor gevangen gezet, stormen de Galliërs naar de koningin om haar hun onschuld te bewijzen. . .

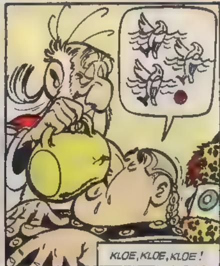

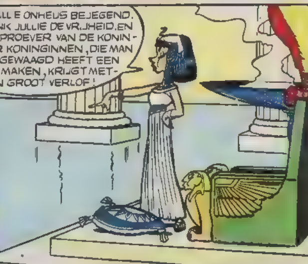
EN CLEOPATRA

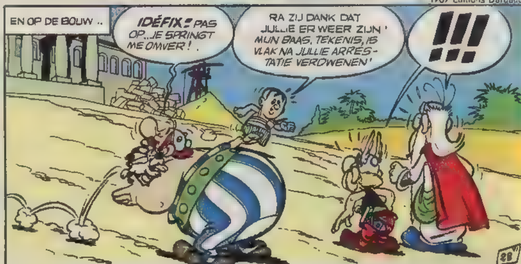

WORDT VERVOLGD

DE 3 KOSMONAUTEN

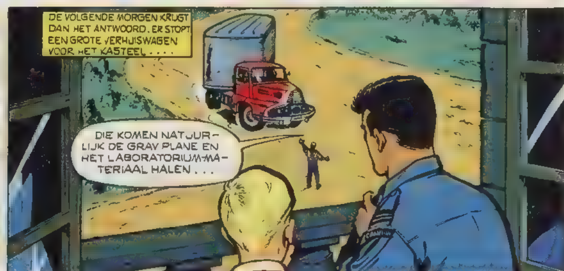
Professor Mandeville, [illegible] uitvinding heeft gedaan, vraagt Dan of hij met hem mee mag vliegen naar Zwitserland

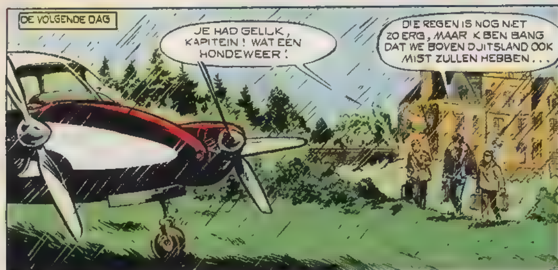

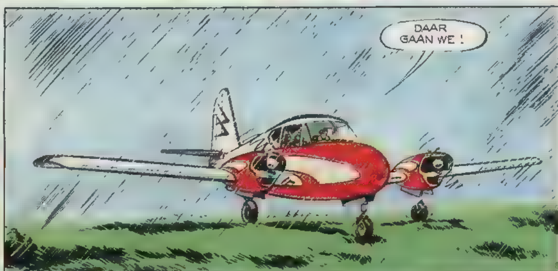
een avontuur van DAN COOPER

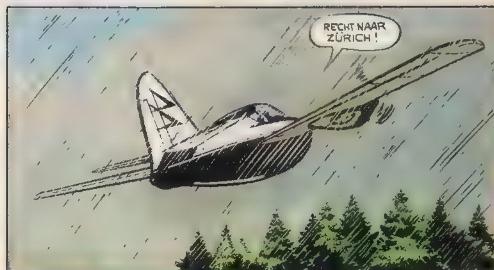

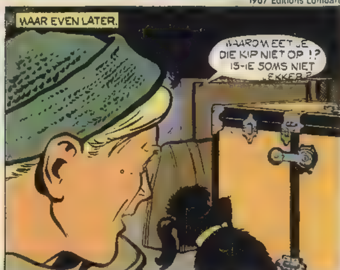

1967 Editions Lombard

WORDT VERVOLGD

POST-KOETS VOOR SANTA VERDAD

De marshal duwde voor zich uit, blootsvoets en geboeid, een jongen. Stokmager, lelijk en verwaarloosd als een zwerfhond, maar zijn ogen. . .

door
Tim Maran
illustraties:
Hans
Kresse

De jongen had smalle, kleurloze ogen, koud als de ochtend, koud als dodelijk staal. . .

In Mud Gulley, Nieuw-Mexico, stond de postkoets voor Santa Verdad gereed. De passagiers waren al ingestapt. Als laatste verscheen de marshal van Silver City. Voor zich uit duwde hij, blootsvoets en geboeid, een jongen. En de oude mevrouw Eugénie Lefèbre, in haar voorname paarse reiskleed en met het zilvergrijze haar van een oma, maar ook met heel strenge ogen en een dunne, hoogmoedige mond, bitste: „Daar heb je nu een voorbeeld van slechte opvoeding. Ik zeg altijd: stijl en beschaving zijn de pijlers waarop de maatschappij dient te rusten! Luister je, Terry?" — „J-jawel, mevrouw Eugénie," zei haastig haar gezelschapsdame, een grauw meisje van amper achttien met schichtige ogen. „Natuurlijk, mevrouw Eugénie. . ." En mevrouw Eugénie trok haar rokken stijver om de benen toen de jongen in de koets werd geduwd alsof zij bang was dat hij ze zou besmeuren.

De jongen was stokmager, lelijk en verwaarloosd als een zwerfhond. Maar zijn ogen... iedereen wendde gauw de blik af als hij ze opsloeg. Het waren smalle, kleurloze ogen, koud als de ochtend, koud als dodelijk staal. Het portier werd dichtgeklapt en Oude Blafhoest, de koetsier, klom op de bok. Zijn bijrijder, Panchito, een erg dikke, erg ongewassen Mexicaan, sloeg vroom een kruisje, prevelde: „*Madre de Dios*, een voorspoedige reis alstublieft. . ." en trok zijn Winchesterkarabijn uit het foedraal. Toen kronkelde de lange zweep als een slang door de lucht, Oude Blafhoest schreeuwde: „Yippéééááh!" en met een knarsende schok, die de postkoets op zijn roestige veren deed schuddebonken, sleurden de vier paarden het rammelende gevaarte het stadje uit en de woestenij van de Mesa de Sed in. Aan dit traject was altijd gevaar verbonden geweest, maar juist een half jaar geleden had de cavalerie een grootscheepse schoonmaak gehouden en men had de roodhuiden in alle windstreken verstrooid. Het leven begon dan ook zoetjes aan weer in normale banen terug te keren. Het duidelijkste bewijs daarvan waren de vijf passagiers van de postkoets voor Santa Verdad: de deftige oude mevrouw Lefèbre met haar gezelschapsdame; Vette Samson, mijnhéér Vette Samson, want hij was de rijkste rancheigenaar van Arizona; Father Istatius, een lange dorre priester met een ijzeren brilletje, en een keurig geklede heer met een hoge hoed en het gladde gezicht van een wezel. Hij was beroepsgokker.

Dapper draafden de paarden voort. De zon gloeide. Achter de postkoets rolde een verstikkende stofwolk. Af en toe schreeuwde Oude Blafhoest: „Haya, haya!" In de koets kwamen de gesprekken los. De reis duurde ook zo lang. De enige die ze erbuiten lieten, was de jongen. Hij staarde broeiend op zijn vuile tenen. Ze lieten hem er ook buiten toén de een 'n kostelijke fles cognac, de ander een fles frisse cider, mevrouw Lefèbre een dikke tros muskaatdruiven liet rondgaan. Intussen rolde de koets voort en voort. Toen rekte, hoog op de bok, Oude Blafhoest zich opgelucht uit: in de verte doemde de Lipan-kloof op! Nog 10 mijl, dan waren ze bij de eerste halteplaats. „Haya!" schreeuwde hij, bezweet en dorstig. „Haya, knollen!" De koets rolde de Lipan-kloof in. Grimmig rijgden de enorme rotsmassa's zich aan weerszijden van het pad aaneen. „Hey, Pancho!" De oude koetsier stootte zijn bijrijder aan. „Houd je ogen wijdopen!" De dikke Mexicaan ontwaakte met een schok. „Wat is 'r, *compadre*?" — „Niets," gromde Oude Blafhoest. „Nòg niets! Maar ik krijg opeens een beetje buikpijn. Dat voorspelt nooit iets goeds."

Het gebeurde achter een bocht in de kloof. Panchito uitte opeens een gesmoorde verwensing en zijn Winchester vloog omhoog — maar de Indiaan was alweer weggedoken en zijn pijl was onderweg. Het linkervoorspanpaard schreeuwde, steigerde en stortte neer met de pijl door zijn hals. Het volgende paard struikelde over hem en met een geweldige bots kwam de koets tot stilstand. Half tuimelend sprong Oude Blafhoest van de bok. „Dèk me!" brulde hij terwijl hij naar voren snelde. Panchito vuurde. Snel sneed de oude koetsier de disselriemen van de gevallen paarden door, griste naar het bit van het rechtervoorspanpaard en rukte hem mee om de koets langs de gevallen paarden te loodsen. In de koets heerste geweldige verwarring. „*Injuns!*" krijste Vette Samson, spierwit. Mevrouw Eugénie Lefèbre viel van haar stokje voordat zij bij haar flaconnetje reukzout kon. De marshal sleurde haar en haar gezelschapsdame plat tegen de bodem van de koets. „Dékken! U ook!" beval hij de priester, die zijn brilletje kwijt was. „En brul niet zo!" brulde hij tegen Vette Samson. „Dóé wat! U heeft een revolver, neem het rechterraam voor uw rekening — en u ook!" blafte hij tegen de beroepsgokker, die over al zijn leden trilde. En zelf zijn beide reusachtige Colts 45. trekkend, dook hij naar het linkerraam.

De jongen had zich niet verroerd. Hij zat daar en tuurde op zijn tenen. Het enige teken van opwinding was, dat die tenen krulden.

Panchito vuurde zijn Winchester leeg en ook de marshal liet zijn Colts vlammen. Als een opgejaagde eekhoorn kwam Oude Blafhoest teruggeklauterd op de bok. „Haya, haya!" brulde hij, terwijl hij op de twee overgebleven paarden losranselde. Toen zoefde er een pijl en hij rolde van de bok. „*Compadre!*" krijste Panchito en zonder bedenken sprong de dikke Mexicaan omlaag om zijn vriend te redden. Hij sprong zijn eigen dood tegemoet. . . Toen werd het doodstil. De koets was met zijn linkervoorwiel klem geraakt achter een der gevallen paarden en zat muurvast. De Apachen lieten niets van zich horen of zien. Zijn revolvers gereed, loerde de marshal naar

Een schrille krijgskreet sneed door de lucht en krijsend tuimelden de Apachen omlaag en openden de jacht op de vluchtende blanke squaw....

buiten. „Waarom komen ze nu toch niet?" fluisterde hij, zijn kurkdroge lippen bevochtigend. Er suisde iets door de lucht, een pijl smakte trillend in het hout van het portier. De marshal vuurde. „Het antwoord op je vraag," klonk een lijzige stem. Het was de jongen. Hij leunde nu op zijn gemak achterover in de kussens. „De *injuns* weten dat er nog vuurwapens in de koets zijn. Nu wachten ze tot het donker is. Ze hebben de tijd..." De marshal knikte. Het klonk logisch.

Hij overwoog zijn kansen en kwam tot de slotsom dat ze nihil waren. O ja, hij zou een poging kunnen doen om er alleen tussenuit te komen; met zijn twee revolvers en zijn gespierde, lenige lijf maakte hij een goede kans, maar hij dacht aan de twee weerloze vrouwen aan de priester, hij dacht ook aan zijn gevangene die hij voor het gerecht moest brengen in Silver City. Zijn blik gleed over de dode, lege rotsen. De jongen had gelijk: de Apachen hadden alle tijd. Ze waren zeker van hun prooi. Kans dat er hulp zou opdagen voor de klemgereden postkoets was er vrijwel niet; op de haltepost, waar ze natuurlijk wel gealarmeerd zouden zijn wanneer de koets niet verscheen, hadden ze geen hulptroepen. Hij zei, hardop zijn gedachten formulerend: „Ik heb maar één kans: ik moet bij de paarden zien te komen..."

Hij hoorde de jongen zeggen: „De paarden, marshal? Gebruik je hersens! Waarom hebben de *injuns* de laatste twee paarden ook niet gedood? Omdat zij ze zelf nodig hebben! Bovendien doen ze dienst als lokaas. Probeer maar naar ze toe te komen, dan begrijp je wat ik bedoel!" Onwillekeurig knikte de marshal weer. De jongen lachte zachtjes...

„Dat ziet er niet zo best uit, hè, marshal? Je weet óók dat de *injuns* niet dichterbij zullen komen, zolang ze weten dat er nog vuurwapens in de koets zijn..." De marshal antwoordde niet. Het zweet liep tappelings over zijn gezicht. Een geweldige tweestrijd woedde in hem. Tenslotte hakte hij de knoop door.

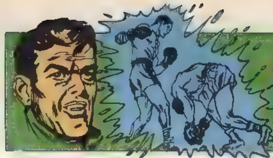
„Ik probeer bij de paarden te komen!"

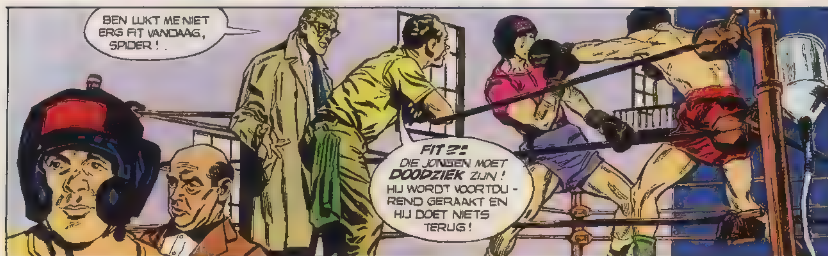
Hij kroop uit de koets — aan de rechterkant, de kant vanwaar geen pijlen waren gekomen. Op het moment dat hij was verdwenen, bukte de jongen zich snel. Toen hij weer overeind kwam, had hij tussen zijn geboeide handen de revolver van Vette Samson. Triomf glom duivelachtig in zijn kleine smalle ogen. De marshal sloop in de dekking van de koets naar voren, wierp zich daarna plat tegen de grond en kroop verder. Maar om bij het bit van het voorste paard te kunnen komen, moest hij zich opheffen. Het paard deinsde geschrokken achteruit en gaf hem bloot. Op dat moment kwamen de pijlen. De marshal viel voorover... Daarop had de jongen gewacht. Hij glipte de koets uit en sloop, de revolver geklemd tussen zijn geboeide handen, op de gevallen man toe. Even later lag hij naast de marshal. Koortsachtig tastten zijn handen hem af. „De sleutel van de boeien," gromde de jongen schor. „Geen flauwekul, marshal, ik heb hier een revolver!" De marshal was machteloos. Even later klikten de ijzeren boeien open. Snel ontdeed de jongen de marshal van zijn pistoolgordel en gespte die om zijn eigen middel. „*Adios*, marshal..." fluisterde hij voordat hij wegkroop. „Jongen..." De kreunende stem stopte hem. Onwillekeurig keek hij achterom. De marshal had zich met moeite omgedraaid. Zijn gezicht was kletsnat en vertrokken van pijnzweet. Krampachtig, met trillende lippen, fluisterde hij: „De — de vrouwen, jongen... L-laat ze niet in... in handen vallen v-van die... die rode..." Hij zakte voorover. Niemand weet wat er door die jongen is heen gegaan. Een tijdlang lag hij daar bewegingloos, vol haat starend naar de marshal. Toen maakte hij een woedend gebaar — een gebaar alsof hij woedend was op zichzelf, op zijn weekheid, zijn sentimentaliteit... Hij spróng als het ware terug naar de koets en het meisje Terry Lamogan kromp bevreesd ineen toen hij daar hals-over-kop naar binnen tuimelde. „Jouw japon," snauwde hij haar toe. „Trek 'm uit! Ik moet 'm hebben — schiet op, of ik trek 'm je zelf van het lijf! ...En nou je hoed!"

Het was om er pijn van aan je ogen te krijgen, zoals ie eruit zag in het groene reiskleed vol strikjes en lintjes en onder die kanjer van een hoed met bloempjes erop — maar zonder bedenken verliet hij de koets aan de linkerkant: *de kant waar de Apachen hem voluit konden zien!!*... En zodra hij buiten was, begon hij te hollen. Hij holde weg als een kip in paniek, zigzaggend, met maaiende armen. — Op datzelfde moment begonnen de rotsen als het ware te léven van olieachtig glanzende, roodbruine lijven. Een jakkerende krijgskreet sneed door de lucht en de Apachen — vijf, zes, acht — tuimelden als het ware omlaag om de jacht te openen op de vluchtende, blanke *squaw*. En zij jubelden nog toen het krijsende vrouwmens plotseling stilstond en, doorzakkend in de knieën, zich omdraaide, met in elke hand een vuurbrakende revolver...

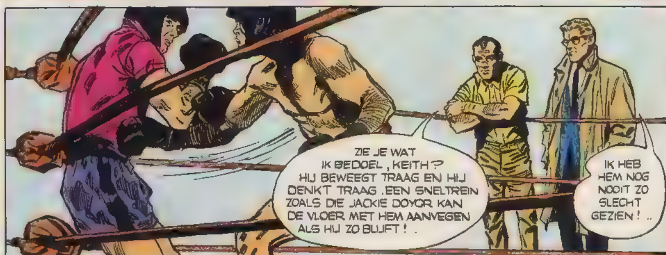
Een mijl voor de halteplaats stopte de koets. In het portierraam verscheen het gezicht van de jongen. Hij wierp een vluchtige blik op de marshal, die zo goed en zo kwaad als het ging door het meisje was verbonden. „Als jullie opschieten," zei hij, „haalt hij het." Hij zei: „Van hieraf moet een ander op de bok. Ik neem afscheid van jullie." Hij liep naar voren, sneed het voorste paard los en reed heen zonder nog eenmaal om te kijken.

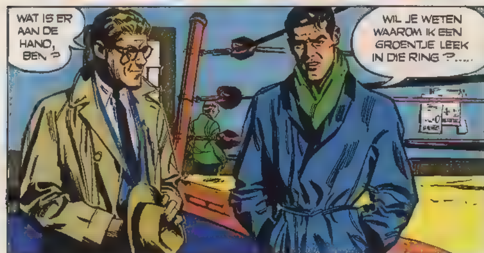
En drie dagen erna was de oude mevrouw Eugénie Lefèbre er nog altijd niet over uitgepraat. Zij zat in het salon van haar schoonzoon in Dallas en voor wel de twintigste maal ratelde zij: „...En toen de koets eindelijk stopte bij het haltestation — wat denkt u? Daar hing een groot aanplakbiljet: LEVEND OF DOOD — $ 5000 beloning..." Haar stem trilde van opwinding en verontwaardiging: „Ik herkende hem direct van de foto: het was de jongen van onze postkoets, *het was Billy the Kid!!*"

DE ZEVENDE

BEN LUKT ME NIET ERG FIT VANDAAG, SPIDER ! .
FIT ?! DIE JONGEN MOET DOODZIEK ZIJN ! HIJ WORDT VOORTDU - REND GERAAKT EN HIJ DOET NIETS TERUG !

HOE ZOU DAT KOMEN ?
GEEN IDEE'

ZIE JE WAT IK BEDOEL , KEITH ? HIJ BEWEEGT TRAAG EN HIJ DENKT TRAAG . EEN SNELTREIN ZOALS DIE JACKIE DOYOR KAN DE VLOER MET HEM AANVEGEN ALS HIJ ZO BLIJFT ! .
IK HEB HEM NOG NOOIT ZO SLECHT GEZIEN ! ..

WAT IS ER AAN DE HAND, BEN ?
WIL JE WETEN WAAROM IK EEN GROENTJE LEEK IN DIE RING ?....

MISSCHIEN HELPT HET ALS IK ER MET IEMAND OVER PRAAT ... WIL JE LUISTEREN ?...
NATUUR - LIJK, BEN !

EEN PAAR NACHTEN GELEDEN HEB IK GEDROOMD DAT IK IN DE ZEVENDE RONDE DOOR JACKIE DOYOR GEVLOERD WERD ...
DROMEN DOEN WE ALLEMAAL WEL EENS, BEN ...

DAT WEET IK ... MAAR HEEFT IEDEREEN IEDERE AVOND DEZELFDE DROOM ?

RONDE

Nog altijd is de bejubelde Ben Bolt ongeslagen wereldkampioen der zwaargewichten. Wie durft hem, de ongenaakbare, de bokshandschoen toe te werpen? Wie heeft de moed?

een avontuur van Ben Bolt

DOOR JOHN CULLEN MURPHY

WORDT VERVOLGD.

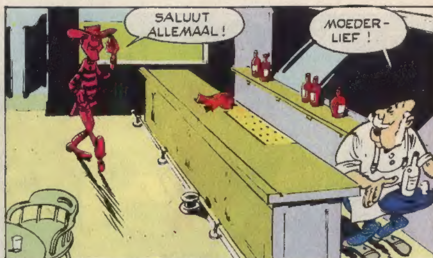
LUCKY LUKE

door MORRIS

Rataplan zou eigenlijk het spoor van de Daltons moeten volgen, maar voorlopig zit de langste Dalton op het spoor van Rataplan!

KEF KEF! KEF

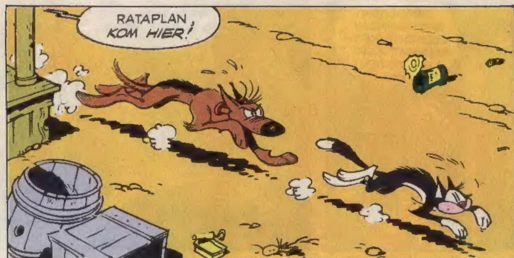

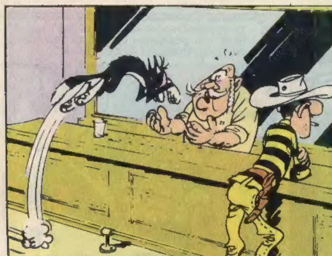

IN 'T SPOOR VAN DE DALTONS!

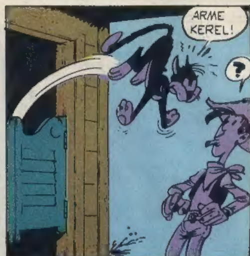
TUCHTHUIS

WORDT VERVOLGD

OLIVIER BLUNDER

door GREG

